

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelt Igazgató Asszony, Igazgató Úr!

Kedves Akadémikus Társak, kedves Vendégeink!

Nemcsak a természetben, a minket körülvevő világban, hanem olykor a művészetben is hangsúlyossá válnak olyan kifejezések, mint az újrakezdés, az időbeni körköröség, vagy a visszatérés a biztos alapokhoz. Ezt tavasszal még hangsúlyosabban érzékelhetjük, akár a mindennapokban is.

Tavaly nyár végén lezárult egy időszak a Magyar Művészeti Akadémia Nemzeti Szalonjainak történetében itt a Műcsarnokban. Az elmúlt öt évben komoly szakmai és közönségérdeklődés mellett, műfajonkénti elosztásban valósultak meg az egyes művészeti ágak friss teljesítményét bemutató Szalonok. Ez egyben azt is jelenti, hogy új korszak kezdődhet, kezdődik el.

Ezt az első periódust 2014-ben az építészet nyitotta meg, úgy is mondhatjuk: tette le az alapokat. Erre épült a képzőművészet, a fotóművészet, az ipar- és tervezőművészet, végül pedig tavaly a népművészet bemutatkozása, mely utóbbi az elmúlt évtizedek leglátogatottabb tárlata lett az intézményben.

Jogos volt tehát az igény, amelyet elődöm, Fekete György, az MMA tiszteletbeli elnöke formált valósággá a Szalonok elindításával.

Mindezekért, mindannyiunk nevében köszönetemet fejezem ki Elnök Úrnak.

Jó érzéssel vehetjük számba, hogy ebben az első időszakban a magas szintű szakmai háttér munkának és a sokszínű kísérőprogramoknak köszönhetően rendre húszezer fő feletti látogatottságot értünk el. És talán nem túlzás azt állítanom, hogy a Szalonok rangot vívtak ki a művészeti közéletben, ennek pedig illik megfelelnünk.

2019-ben újra Építészeti Szalon következik, ahol a kimagasló hazai építészeti eredmények bemutatása mellett különös hangsúlyt kap az építészeti térben és annak létrehozásában egyre fontosabbá váló közösségi erő, az együttes aktivitás.

Egyes vélekedések szerint Friedrich Schlegelnek tulajdoníthatjuk azt az állítást, hogy „Az építészet megfagyott zene”. Gyakran magam is így gondolom.

Ha a művészetben léteznek ilyen téren és időn átívelő kapcsolatok, akkor ezt, a muzikalitást, ezt a ritmusosságot, magát az alkotói törekvést a szakmának és a széles közönségnek is meg kell mutatnunk. Legyen szó építészetről, képző- vagy iparművészetéről, népművészetéről. Ezek ugyan más-más aspektusait emelik ki a nagybetűs „Művészet”-nek, de végül összeadódva, a művészetten keresztül mégis az emberhez, az ember nagyvilágban elfoglalt helyéhez vezetik gondolatainkat.

Az első Építészeti Nemzeti Szalon középpontjában a kreativitás állt, a most megnyílnak a közösség építő ereje az üzenete. Megmutatja az

építőművészet társadalmi felelősségét, egyben felhívja a figyelmünket a fenntartható, vagy nevezzük inkább kiszámítható jövő fontos kérdéseire. Ezzel lehetőséget teremt számunkra, hogy megtudjuk: az építészet ezekre milyen válaszokat kíván adni. Remélem, amikor nyár végén bezár a rendezvény, akkor értékes válaszokat, jó megoldásokat hagyunk hátra.

Bízom benne, hogy ez így lesz, és sokat tanulunk belőle. Szeretném megköszönni a kiállítás főkurátorának, Szegő Györgynek, valamint a társkurátoroknak az ezért végzett munkájukat. Az eddigi Nemzeti Szalonok színvonalához hasonlóan idén is tartalmaz, magas minőségű, értékekkel teli kiállítást állítottak össze a Művészeti Akadémia és mindannyiunk legnagyobb öröme!

Köszönöm figyelmüket!